

Gyöngyös, 1899. július 20. – Budapest, 1958. március 9.

Apja főgimnáziumi tanár, pedagógiai szakíró. Középiskolai érettségi vizsgája után a fővárosban folytatott jogi tanulmányokat. 1921-1922-ben jogi és államtudományi doktorátust szerzett, majd törvényszéki joggyakornok. 1926 novemberében letette az egységes bírói és ügyvédi vizsgát, rövid ideig törvényszéki jegyző volt. 1928 végén ügyvéd lett. Politikai érdeklődése hamar megnyilvánult. 1931-ben belépett a Független Kisgazdapártba, részt vett a párt választási küzdelmeiben. 1935-ben Dunavecsén elindult a választáson, de nem került megválasztásra. A következő évben a párt ügyészévé választották. A Magyar Nemzetpolitikai Társaság tagjaként az értelmiség körében szervezte a radikálisabb reformpolitika híveit. 1938-ban felhagyott az ügyvédi tevékenységgel, mert az igazságügy-minisztérium osztálytanácsosa lett. 1939-ben Kiskörösön a Pest–Pilis–Solt–Kiskun vármegyei déli választókerületben pótképviselővé választották. 1941. május 14-én Pest–Pilis–Solt–Kiskun vármegye törvényhatósági bizottságába is bekerült. Ugyanabban az évben ítélőtáblai bíró kinevezést kapott, de továbbra is a minisztériumban dolgozott. 1945. november 4-én a Független Kisgazdapárt országos listájáról nem került be a törvényhozásba. Pfeiffer Zoltán távozása után ő is kilépett a Független Kisgazdapártból, 1947 júliusában részt vett az a Magyar Függetlenségi Párt megalakításában. Az augusztus 31-i országgyűlési választásokon a párt Pest–Pilis–Solt–Kiskun és Bács–Bodrog vármegyei listáján nyert mandátumot. 1947. november 20-án, miután az Országos Választási Bizottság a Magyar Függetlenségi Párt mandátumait törvénytelenül megsemmisítette, képviselői megbízatása megszűnt. Bírói állásából 1948 júniusában nyugdíjazással elbocsátották, csak fizikai munkát vállalhatott. Utolsó munkahelyén éjjeliőr volt.